Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 7721/20
30.09.2021. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Кнежевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ..., чији је пуномоћник Мирко Јовановић, адвокат из Београда, Краља Милана број 25, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, ради поништаја решења број: 401-9218/2019-001 од 19.02.2020. године, у предмету пријаве потраживања, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.09.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбија се пријава потраживања коју је поднео АА, овде тужилац, заведена под бројем 401-9218/2019-001.

У тужби поднетој Управном суду дана 14.05.2020. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је исто нејасно и противречно, донето је без икаквог стварног разматрања чињеница које су доказане исправама у списима, те је у директној супротности са садржином закона које тужени делимично цитира. Указује да је уз поднету пријаву приложио све прописане доказе о чињеницама које су од значаја за доношење одлуке, али да је орган, према одредбама чл. 13. и 14. закона, био дужан, уколико је нашао да достављени докази нису довољни, да позове тужиоца да комплетира документацију или сам да предузме додатне активности ради провере тачности података или достављене документације. Стога остаје нејасно како је тужени орган закључио да пријава потраживања по основима који се односе на банке наведене у решењу "није предмет овог закона". Пре свега, без испитивања чињеница у ком месту је било седиште сваке од банака које су наведене у пријави, а потом и у којој филијали сваке од тих банака је положена предметна девизна штедња, није могуће донети било какав исправан закључак о томе да ли се одредбе закона односе на сваки од конкретних штедних улога. Позива се на предмет "Алишић и други против Босне и Херцеговине, Хрватске,

Словеније, Србије и бивше југословенске Републике Македоније" (Представка бр. 60642/08), као и бројне друге пресуде, у којима је Европски суд за људска права недвосмислено заузео став да девизна штедња, положена код банака које су имале седишта на територијама република бивше СФРЈ, мора бити исплаћена од стране бивше републике на чијој територији је банка имала седиште, без обзира на држављанство повериоца и без обзира на то где се налазила филијала банке у коју је конкретни девизни штедни улог био положен. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По разматрању списа предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио захтев тужиоца, налазећи да нису испуњени услови за признавање права на пријаву потраживања, сходно одредбама чл. 10. и 11. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана уложене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ, за коју одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Према одредби члана 1. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ ("Службени гласник РС", бр. 108/16, 113/17, 52/19, 144/20), прописано је да се овим законом уређују услови, начин и поступак регулисања обавеза по основу неисплаћене девизне штедње грађана коју су до 27. априла 1992. године положили: 1) држављани бивших република СФРЈ, осим Републике Србије, код банака са седиштем на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ; 2) држављани Републике Србије код филијала банака са седиштем на територији Републике Србије, а које су се налазиле на територијама бивших република СФРЈ.

Одредбом члана 13. став 1. наведеног закона прописано је да уколико уз пријаву није достављена комплетна документација из члана 12. ст. 2. и 3. овог закона, Управа ће од подносиоца пријаве тражити да у року од 30 дана комплетира документацију, а може тражити и другу документацију ради утврђивања права у смислу овог закона, уз упозорење на правне последице ако не уреди пријаву у року. Одредбом члана 14. став 1. истог закона, прописано је да у поступку утврђивања права на исплату девизне штедње Управа, односно Комисија, може предузети додатне активности ради провере тачности података и документације која је достављена уз пријаву потраживања, а одредбом члана 16. став 3. закона, прописано је да Управа одбија пријаву потраживања ако нису испуњени прописани услови за признавање права по основу девизне штедње прописане овим законом.

Из списа предмета произлази да је тужилац дана 22.02.2019. године поднео захтев за признавање права на пријаву потраживања и да је поступајући по захтеву тужени орган утврдио да пријава потраживања која је поднета по основима наведеним на Обрасцу бр. 1-Пријава потраживања, као и у прилогу 2, који се односе на ... кредитни завод, ... банку, ..., ..., ... Југославије, .., ... банку, ..., ..., ..., ..., ... и ... банку, није предмет наведеног закона, са којих разлога је донео одлуку као у диспозитиву

оспореног решења, применом одредбе члана 136. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18).

Како је од стране овлашћеног органа утврђено да тужилац не испуњава услове за пријаву потраживања у смислу цитираних одредби наведеног закона, то, и по оцени суда, у конкретном случају, нису испуњени услови за признавање права на пријаву потраживања.

Оцењени су сви наводи тужиоца, али суд налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, јер банке наведене у поднетој пријави нису предмет цитираних одредби Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ. Наиме, по оцени суда, девизна штедња чија је пријава потраживања и наплата исте регулисана одредбама цитираног Закона, подразумева штедњу која је положена на девизне рачуне или девизне штедне књижице код овлашћених банака и депонована код Народне банке Југославије, за коју јемчи СРЈ, а чији је правни следбеник Народна банка Србије и Република Србија. Следом изнетог, на одлуку суда нису од утицаја наводи тужбе којима се тужилац позива на предмет “Алишић и други против Босне и Херцеговине, Хрватске, Словеније, Србије и бивше југословенске Републике Македоније” (Представка бр. 60642/08), јер се наведена одлука односи на стару девизну штедњу која је као последица распада СФРЈ остала замрзнута у домаћим банкама, а не на штедњу у банкама које је тужилац навео у поднетој пријави потраживања.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.09.2021. године, 9 У 7721/20

Записничар
Данијела Кнежевић, с.р.

Председник већа - судија
Весна Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА